

Ons verhaal over onze zoon.

Wat waren we trots op onze eerste. Een jongen.

Er mochten er nog volgen.

Graag een meisje als het effe kon.

We waren zo dol op hem.

We konden het zo regelen dat we thuis waren voor hem. Altijd wel iemand. Door omstandigheden is er geen zus of dochter gekomen. Ook geen broer of 2de zoon. Hij bleef alleen, onze oogappel.

In de kleuterschool was hij de jongen die uitgenodigd werd op feestjes, meisjes feestjes. Hij was volgens de meisjes geen jongens jongen. En mocht er bij zijn. Hij verklede zich zoals alle kinderen dat doen. Bij die gelegenheden maakte hij zich ook op. En vond het niet erg om zo over straat naar school te gaan.

Is daar iets vreemd aan?

Wij dachten het niet. Kinderen doen zo. Wij vonden het niet erg : geen remmingen.

We zochten een lagere school met enkel jongens. Dat lukte ons toen nog net. Het was de periode dat alles gemengd moest worden. We dachten er goed aan te doen.

Een goede leerling was hij. Geen problemen. Maar had maar sporadisch een oppervlakkige vriendschap op school. Wel in de vriendenkring, burens waar jongens en meisjes door elkaar speelden.

Maar toch hij was niet uitbundig gelukkig.

Toegegeven: dat zit wel in de familie.

Dus hadden we niets in de gaten.

Moest dat dan?

Toch beklagde hij zich wel eens dat hij geen vriendjes had op school. Er waren wel vriendschappen met meisjes, op de muziekschool, in de vriendenkring.

Ach we zagen ook wel dat het een zachte jongen was. Ruwe bezigheden waren niet aan hem besteed.

En daar waren we niet rouwig om.

Er waren ook macho trekjes. Met zijn tante super verre fietstochten doen op zijn kinderfiets.

Genieten van wandelingen. Hoe ruiger het terrein hoe liever.

Later vertelde hij zijn mama dat hij vaak geweend had in zijn bed om het feit dat de echte vrienden uitbleven. Dat hij niet gelukkig was in de lagere school. Helemaal niet gelukkig! We suste hem dan, dat zou nog komen als hij groter was. En wie heeft er nog echte vrienden uit de lagere school ?

Maar daar was de middelbare school. Gemengd. Een hele schare vrienden binnen de kortste keren. Meisjes en jongens. Maar de top was toch een boezemvriendin. Later bleek voor het leven.

Versta me niet verkeerd ze zijn niet getrouwd.

Alles deed deze vrienden groep samen : studeren en elkaar stimuleren tot betere resultaten, uitgaan, feestvieren, plezier maken en gezelschapspelen / rolspele. En de scouts hoe ruiger hoe beter. In onze ogen waren het heel gewone gezonde pubers.

Op het eind van het middelbaar hebben we hem gestimuleerd om vrijwilligers werk te doen.

Daar vond hij wel zijn ding in. Door zijn studies kwam het er niet van om leider te worden bij de scouts.

En dan kwam het.

We waren op voorhand verwittigd.

Niets aannemen voor die mooie zaterdagochtend in juni.

Tijd voor een mededeling.

We dachten dat die mededeling over van alles kon gaan : een jaartje studeren in het buitenland, sabbatjaar om met de fiets een uitgebreide tocht te gaan doen, onverwachte studiekeuze, vragen om op kot te mogen buiten Antwerpen, ...

Hij had alles tot in de puntjes voorbereid. Aan de vriendenkring, die al maanden op de hoogte was, gezegd dat hij die zaterdag, met mogelijke uitbreiding ook zondag, niet gestoord mocht worden. Een prachtig gepresenteerd ontbijt/brunch op het terras. Alle omstandigheden waren optimaal om een goed gesprek te voeren.

En dan: mama, papa ik moet jullie bekennen dat ik “biseksueel” ben.

Dat was even schrikken.

Papa moest alles even over denken.

Mama was geschrokken van deze mededeling. Temeer daar ze al een vermoeden had.

De mama was even tevoren met haar zus nog tot de conclusie gekomen dat haar zoon net zo goed met een meisje als met een jongen als lief kon thuis komen.

Om tot haar zelf te komen even iets doen in de keuken. Haar zoon er achter aan met de mededeling dat hij het “biseksuele” had gezegd om de pil voor papa te vergulden. Om de hoop op een schoondochter open te houden voor hem.

Neen hij was uitgesproken homo.

Dat hebben ze samen dan ook dadelijk opgebiecht toen ze terug aan tafel kwamen.

De papa die altijd graag een dochter had gehad. Niet dus !

Dan maar een schoondochter. Ook niet!

En die kleindochter stond nu ook verder weg dan voorzien. Wat kan ouderschap toch egoïstisch zijn. Met die geaardheid en dat egoïsme heeft papa het nog lang moeilijk gehad.

Mama was snel gerust gesteld. Toch was er ontreddeering. Bij mama over de onzekere toekomst die haar zoon werd voorgeschoteld.

Voor papa toekomst beelden die aan diggelen gingen. Daar hebben we nog een hele tijd die dag over gesproken.

Uiteindelijk zijn we tot het besluit gekomen dat hij de weg moest gaan waar hij zich goed en gelukkig bij voelde. Dat is prioritair.

Dat wij altijd héél véél van hem zouden blijven houden. Dat is gewoon onvermijdelijk. Dat wij hem zoals steeds door dik en dun zouden blijven steunen. Dat was en is evident. Dat we wel even de tijd zouden nemen om alles voor ons zelf op een rij te krijgen. Niet meer dan normaal.

We hebben hem dadelijk geprezen voor zijn openheid.

We hebben hem bedankt voor de eer die hij bewees aan onze opvoeding. Een opvoeding in openheid die we steeds hebben betracht in ons gezin van 3.

Papa heeft met veel mensen gesproken die een zelfde weg hadden gegaan. We hadden trouwens wel wat vrienden, collega's en familie homo's en lesbiennes waar we met onze vragen terecht konden.

Er zijn toen flink wat wandelingen gedaan zonder dat er aandacht was voor de natuur.

Mama zag al snel in dat zij er een zoon bijkreeg.

En wat een vriend kwam er.

Tijdens het vrijwilligers werk ontmoet. Was hij het die onze zoon over zijn eerste twijfels hielp. Zeer goede vrienden zonder een relatie te hebben.

Die kwam er wel.

En we zijn er gelukkig mee. Met onze schoonzoon en met het geluk dat ze bij elkaar vinden. Ze zijn ondertussen getrouwd.

Mama krijgt nu de speciale aandacht van twee zachte gevoelige jongens. Papa heeft er een fantastische zoon en vriend door gekregen.

Een belangrijke meerwaarde : we kregen er een heel gezin/familie bij. De vriend/man van onze zoon heeft fantastische ouders en broers. Mensen waar we ons helemaal bij thuis voelen.